

7. İmanımdan Nasıl Emin Olabilirim?

Ergenlik yıllarımda ve yirmili yaşlarımin başlarında çeşitli nedenlerle Hristiyanlık'tan uzak duruyordum. Ancak Budizm, Hinduizm ve felsefe arayışından sonra beni düşündüren bir kitapla karşılaştım. Bu kitap, Mesih'in ikinci gelişi hakkındaydı. Yazar İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu olduğunu ve dönüşüyle birlikte bu çağa son vereceğini yazıyordu. Kitabın yazarı, Mesih'in geldiği gün insanların çoğunun O'na karşıt olacaklarını ve fikirlerini değiştirmek için çok geç kalacaklarını belirtiyordu. Kutsal Kitap şöyle diyor:

"Dünya kralları, büyükleri, komutanları, zenginleri, güçlülere, özgür kölesi herkes mağaralara, dağlardaki kayaların arasına gizlendiler. Dağlara, kayalara, "Üzerimize düşün!" dediler, "Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi! Çünkü onların gazabının büyük günü geldi. Buna kim dayanabilir?" (Vahiy 6:15-17).

Bu ayet bende büyük bir korku yarattı. Günahlarımdan ötürü suçlu hissetmeye başladığım bir dönemde okumuştum bunu. Günahtan zevk aldığım ve esrarı bırakmak istemediğim için Tanrı'nın tarafında olmadığımı inanıyordum. Eğer İsa Mesih'i takip edeceksem, uyuşturucu hayatına veda etmeliydim. Tanrı her şeyimi kendisine sunmamı bekliyordu. Bu ayeti aklımda tuttuğum halde kendimi yine uyuşturucuya verdim. O gece rüyamda İsa Mesih'in, melekleriyle birlikte göklerden geldiğini ve O'ndan saklanmak için bir mağara aradığımı gördüm. Tanrı'nın huzurunda hiçbir güvencem yoktu ve O'nun gelişi beni çok korkutuyordu. Kutsal Kitap'ın "bilgeliliğin temeli" diye nitelediği Tanrı korkusu yüreğimi dolduruyordu (Özdeyişler 9:10).

Hayatımı İsa Mesih'e teslim ettikten sonra O'nun tarafından sevildiğimi ve kabul edildiğimi hissetmeye başladım. Bunun bende bir iyilikten kaynaklanmadığını, bizzat Rab tarafından yüreğime ekildiğini gayet iyi biliyordum. Öldüğüm zaman nereye gideceğime ve İsa Mesih'in ikinci gelişinde kimin tarafında olacağıma dair o hissiyatı bir daha hiç kaybetmedim. Bu sizin kulağınıza kibir gibi gelebilir ama benim kavuştuğum bu merhamet ve Tanrı'yla aramda kurulan bağ, benim sayemde olmamıştır. Bu tamamen Tanrı'ya borçlu olduğum bir şeydir. Bana düşen ise, Tanrı'nın sağladığı lütfi güvenmektir. Ben kendi iyiliklerimle değil, Tanrı'nın lütfuyla kurtuluşa kavuştum ve artık cennet yolundayım (Efesliler 2:8-9). Bu dünya son değildir; mezarın ötesinde yaşam vardır. Tarih anlamsız bir döngüden ibaret değildir; görkemli bir zirveye doğru ilerlemektedir.

Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur. Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilersiniz diye bunları yazdım (1. Yuhanna 5:12-13).

Bu sözcükleri okuyan hepiniz için benim arzum budur. O'na ait olduğunuzun ve O'nun da size ait olduğunun güvencesine kavuşmanız, sevgiye ve saygıya dayalı, sağlıklı bir Tanrı korkusunun yüreğinizde yeşermesidir. Siz de kimin tarafında olduğunuzdan ve öldüğünüzde nereye gideceğinizden emin olabilirsiniz. Tanrı sizin kurtuluş güvencesine sahip olmanızı istiyor. Bu nedenle günümüzün konusu, "İmanımdan Nasıl Emin Olabilirim?" sorusudur.

Yeni bir Yaşam

Bir kişi Hristiyan olduğunda, iç dünyasında yepyeni bir insana dönüşür. Artık eskisi gibi değildir. Yeni bir yaşam başlamıştır! (2. Korintliler 5:17).

İnsanlar, hayatlarını İsa Mesih'e teslim ettikleri zaman Tanrı'yla farklı deneyimler yaşarlar. Diri Tanrı'yla karşılaşan insanların söylediği bazı şeyler şunlardır:

Önceden umutsuz olduğum halde artık umudum var. Önceden kalbim soğuktu ama şimdi insanları bağışlayabiliyorum... Tanrı benim içimde yaşıyor. O'nun bana yön verdiğini hissedebiliyorum. Daha önce hissettiğim büyük yalnızlıktan artık eser yok. Tanrı içimde derin, çok derin bir boşluğu dolduruyor."

"Sokakta herkese sarılmak istiyorum... dua etmeyi bırakamıyorum; bugün otobüste o kadar duaya dalmışım ki durağımı kaçırdım."

1) Çeşit çeşit deneyimler vardır. Ben hayatımı İsa Mesih'e teslim ettikten sonra iç varlığımda derin bir değişim olduğunu biliyordum. Tanrı bana kendi sevgisini kişisel olarak çok güçlü bir şekilde tattırması, üzerimdeki ağır bir yükü kaldırmıştı. Bu yükten kurtulana dek onu taşıdığımı farkında bile değildim. İç dünyamda kendimi son derece hafif, özgür ve huzurlu hissetmeye başlamıştım. Belki siz de hemen bir değişiklik olduğunu fark ettiniz. Bazı kişiler Hristiyan olarak yetişmişler ve Tanrı'dan hiç kopmadıklarını hissetmişlerdir. Bazı kişiler ise bu değişimi zaman içinde kademeli olarak hissetmişlerdir. İngiltere'de Tony isimli bir arkadaşım vardı ve Mesih'i kabul etmeden önce alkolikti. Bir keresinde Paris'te sarhoş olmuş ve iki, üç mil uzaktaki bir banliyöye gitmek için trene binmişti. Trende uykuya dalmış ve saatler sonra kendisini Hollanda'nın Amsterdam şehrinde bulmuştu. Tren Hollanda'ya Belçika üzerinden varmıştı ve arkadaşım iki ülkeden geçtiğinin farkında değildi. Aynı şekilde Mesih'i kabul eden bir insan, karanlığın egemenliğinin sınırlarından çıkarak Mesih'in egemenliğine girmiştir. Bu geçişi ne zaman yaptığını belki hatırlayamaz ama artık Mesih'in egemenliğinde olduğundan emindir.

Esas önemli olan şey deneyim değil de gerçektir:

2) İsa Mesih'i kabul ettiğimiz zaman Tanrı'nın çocukları oluruz. Bu adım, yeni bir ilişkinin başlangıcıdır. İyi ana babalar, çocuklarının aile sevgisinin güvencesinde yetişmelerini isterler. Ancak bazı insanlar, gerçek Hristiyan olup olmadıklarından, Tanrı tarafından kabul edilip edilmediklerinden emin değildirlere. Elçi Yuhanna bize şu sözlerle güvence veriyor:

"Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi" (Yuhanna 1:12).

Hristiyanlıkla ilgili bir başlangıç kursu olan Alfa Kursunun sonunda insanlardan bir anket doldurmalarını isterim. Sorduğum sorulardan biri şudur: "Kendinizi kursun başında bir Hristiyan olarak tanımlar mıydınız?" Cevaplardan bazıları şöyle olmuştur:

"Evet, ama Tanrı'yla gerçek bir ilişkim yoktu."

"Biraz."

"Herhalde evet/sanırım."

"Emin değilim."

"Belki."

"Eh, öylesine."

"Evet ama şimdi dönüp bakınca, hayır."

"Hayır, kısmen Hristiyandım."

Bunun üzerinde biraz duralım: 1980 yılında eşim Sandy'le evlendiğim zaman cebimde 300 dolar ve nikah yüzüğü alacak kadar param vardı. Balayımız felaket geçti, çünkü Chicago'daki bir müzeyi

gezerken arabamızdaki her şey çalınmıştı. Evlenene kadar çalışma iznim yoktu ve Amerikan Gümrüğüne Yeşil Kart başvurusunda bulunmuştum. Evliliğimizin ilk haftaları korkunçtu ama neticede biz birlikteydik ve Tanrı'ya hizmet etme hayalimiz vardı. Balayımızdan sonra bir arkadaşımız Sandy'e, "Kendini evli görüyor musun?" diye sorsaydı ve karım şöyle cevap verseydi, ne düşünürdünüz? "Evet ama Keith'le gerçek bir ilişkim yok." Ya da "eh, öylesine", "herhalde, sanırım", "emin değilim", "hayır, kısmen evliyim." Bu cevaplar aramızda ciddi bir ilişki olduğunu göstermiyor, değil mi? Diri Tanrı sizinle antlaşmalı bir ilişkiye girmiştir ve Hristiyan evlilikler Tanrı'nın bizimle yakın ilişkisini resmetmektedir (Efesliler 5:31-32).

3) Tanrı bizim emin olmamızı ister. "Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilersiniz diye bunları yazdım" (1. Yuhanna 5:13).

İmanın gerçek olduğunun kanıtı nedir?

Bir kamera sehpası üç ayak üzerinde nasıl sağlam durursa, bizim Tanrı'yla ilişkimizin güvencesi de Üçlülük'ün üç şahsının yaptıklarına sağlam bir şekilde dayalıdır:

- 1) Baba'nın bize Sözünde verdiği vaatler
- 2) Oğlunu bizim için çarmıhta kurban olarak sunması
- 3) Yüreklerimizde Kutsal Ruh'un güvencesi

Bunları üç başlıkta özetlemek mümkündür: Tanrı'nın Sözü, İsa Mesih'in görevi, Kutsal Ruh'un tanıklığı. Her birine ayrı ayrı bakalım.

Tanrı'nın Sözü

Eğer duygularımıza güvenecek olursak, hiçbir şeyden emin olamayız. Duygularımız ya da hislerimiz, hava durumuna ya da kahvaltıda yediklerimize göre iniş ve çıkış gösterirler. Aldatıcı ve değiştirenler. Tanrı'nın Sözü olan Kutsal Kitap'ın vaatleri ise değişmez ve güvenilirlerdir. Tanrı'nın Sözündeki üç vaade bakalım:

İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz (Vahiy 3:20).

Bu metinde İsa Mesih, bir kapının dışında durarak içeri girmek istemektedir. Eğer biri O'nun sesini işitir ve kapıyı açarsa, kendisi içeri girecek ve aynı sofrada birlikte yemek yiyeceklerdir. Sofra paydaşlığı, candan bir ilişkinin resmidir.

Rönesans öncesine dönüş hareketinin sanatçılarından Holman Hunt (1827-1910), bu ayetten esinlenerek "Dünyanın Işığı" isimli tablonun üç farklı uyarlamasını yaratmıştır. Bunlardan biri Oxford'daki Keble Kolejinde, diğeri Manchester City Sanat Galerisinde bulunmaktadır. Üçüncü ve en ünlü tablo, 1908 yılında St. Paul katedraline teslim edilmiştir ve bugün hala oradadır. Tablonun ilk uyarlaması, eleştirmenler tarafından pek beğenilmemişti. Ama sanatçı ve eleştirmen Jon Ruskin, 5 Mayıs 1854 yılında Times gazetesine yazdığı makalesinde, tablonun simgelerini uzun uzadıya açıklayarak onu şöyle savundu: "Bütün çağların kutsal sanat eserleri arasında en asil olanlardan biridir." Dünyanın Işığı olan İsa Mesih, sarmaşıklarla ve yaban otlarıyla kaplanmış kapıda durmaktadır. Kapı bir insanın hayatını temsil etmektedir. Bu kişi belli ki İsa Mesih'i hayatına hiç davet etmemiştir. Rab kapının dışında durmakta ve kapıyı çalmaktadır. Kişinin yanıt vermesini beklemektedir. Rab'bin arzusu, o kişinin hayatına girmek ve onun bir parçası olmaktır. Birisi Holman Hunt'a tabloda bir hata yaptığını söylemiştir. "Kapının kolunu yapmayı unutmuşsun". Hunt, "Ah, hayır" diye karşılık vermiştir. "Onu kasıtlı bıraktım. Tek bir kol var ve o da içeride."

Başka bir deyişle, Rab’bi hayatımıza kabul etmek için kapıyı bizzat açmamız gereklidir. İsa Mesih asla bize kendisini zorla kabul ettirmeyecektir. Her birimize seçim yapma özgürlüğü tanır. Kapıyı O’na açıp açmama kararını verecek olan bizleriz. Eğer kapıyı açarsak, içeri girip bizimle akşam yemeği yiyeceğini vaat etmektedir. Birlikte yemek yemek, İsa’nın kendisine kapı açan herkese sunduğu dostluğu temsil etmektedir. Mesih’i hayatımıza bir kere davet ettikten sonra bizi asla terk etmeyeceğine dair söz vermiştir:

“İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (Matta 28:20).

Çoğumuz sık sık Tanrı’yı bir şekilde kederlendirdiğimizi hissederiz ama O’nun her zaman bizimle birlikte olduğunun farkında değildir. Bu aynı odada başka insanlarla çalışmaya benzer; onlarla daima konuşmasanız da onların orada olduğunun farkındasınızdır. İsa Mesih, “Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüz üstü bırakmayacağım” demiştir (İbraniler 13:5).

Tanrı’nın Sözündeki üçüncü vaat, Yuhanna 10’da bulunur:

Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz. Onları bana veren Babam her şeyden üstündür. Onları Baba’nın elinden kaptırmaya kimsenin gücü yetmez. Ben ve Baba biriz” (Yuhanna 10.28-30).

Bu vaade göre, Tanrı’nın bize verdiği sonsuz yaşamı kati surette kaybetmemiz mümkün değildir. Tanrı’dan uzaklaşabilirsiniz ama eğer hayatınızı O’na teslim ettinizse, O’nun çocuğusunuz. Eğer bilerek günaha dönerseniz, günahtan tövbe etmeniz için O sizi yönlendirecek ve kendisine dönene dek terbiye edecektir. Eğer hayatınızı içtenlikle Mesih’e teslim ettinizse, Tanrı sizi kendi sevgisinde ve lütfunda tamamen emniyete almıştır.

İsa Mesih’in ölümden dirilişinin çok sayıda sonuçları vardır. Birincisi, İsa’nın geçmişte çarmıh üzerinde kazandığı zaferin geçerli olduğuna dair bize güvence verir. “İsa’nın dirilişi, yenilginin tersine çevrilmesi değil, zaferin ilan edilmesidir.” İkincisi, şimdiki zamanla ilgili olarak bize güvence verir. İsa Mesih diridir. O’nun gücü bizimle birlikte ve bizi bol hayata kavuşturmaktadır. Üçüncüsü, geleceğe dair güvence verir. Bu yaşam son değildir ve mezarın ötesinde hayat vardır. Tarih anlamsız ya da dairesel değildir, görkemli bir zirveye yaklaşmaktadır.

Bir gün İsa Mesih, yeni gökleri ve yeryüzünü yaratmak için dünyaya dönecektir (Vahiy 21:1). O zaman Mesih’te olanlar, sonsuza dek Rab’le birlikte olacaklardır (1. Selanikliler 4:17). Artık ağrılar ve ağlayışlar olmayacaktır. Artık günahlar olmadığı için ayartılar da olmayacaktır. Artık sevdiklerimizden ayrılmayacağımız için kederler olmayacaktır. O zaman İsa Mesih’i yüz yüze göreceğiz (1. Korintliler 13:12). O zaman bizlere yüce ve sancısız diriliş bedenleri verilecektir (1. Korintliler 15). Tanrı bizleri İsa Mesih’in ahlaksal benzerliğine dönüştürecek (1. Yuhanna 3:2). Cennet yoğun sevinçlerin ve zevklerin sonsuza dek sürdüğü bir yer olacaktır. Bazı insanlar bunun monoton ve sıkıcı olduğunu öne sürerek alay ederler. Ancak Kutsal Kitap şöyle der: **"Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını Hiçbir göz görmedi, Hiçbir kulak duymadı, Hiçbir insan yüreği kavramadı" (1. Korintliler 2:9; Yeşaya 64:4'ten aktarım).**

C. S. Lewis, Narnia Günlükleri isimli kitabındaki bir öyküde cenneti tanımlıyor:

Yarıyıl bitti: tatiller başladı. Rüyalar bitti: sabah oldu... Onların bu dünyadaki bütün ömürleri sadece birer kapaktan ve başlıktan ibaretti ama sonunda ilk bölüm başlıyor ve dünyada onu okumuş olan kimse yoktur. O eser sonsuza kadar devam edecek ve her bölüm öncekinden daha güzel olacaktır. (1)

İsa Mesih’in Görevi

Sonsuz yaşam karşılıksız olduğu halde ucuz değildir. İsa Mesih onun bedelini kendi canıyla ödemiştir. Eğer bu armağanı almak istiyorsak, yanlış olduğunu bildiğimiz her şeye sırtımızı dönmeliyiz. Bunlar bize zarar veren ve ölüme götüren şeylerdir (Rom. 6:23a). Bunlara sırt çevirmek, Kutsal Kitap'ta 'tövbe' terimiyle ifade edilir (ve sözcük anlamı düşüncemizi değiştirmektir). Biz sonsuz yaşam armağanını tövbe ve imanla kabul ederiz.

İman nedir? İskoçya'nın Dumfries köyünden John G. Paton (1824-1907), İsa Mesih'i anlatmak için Güneybatı Pasifik'te bulunan New Hebrides isimli adalarda yaşayan kabilelere gitti. Ada halkı yamyamlardan oluşuyordu ve Paton'un hayatı sürekli tehlikedeydi. Paton, İncil'in Yuhanna kitabını onların diline çevirmeye karar verdi ama halkın dilinde "iman" ya da "güven" anlamına gelen bir sözcük bulamıyordu. Kimse kimseye güvenmiyordu.

Paton sonunda aradığı sözcüğü ifade etmenin bir yolunu buldu. Yerli hizmetkarı geldiği zaman Paton iki ayağını yerden kaldırıp koltuğa yaslandı ve sordu: "Ben şimdi ne yapıyorum?" Hizmetkar, "Bütün ağırlığınızı veriyorsunuz" anlamına gelen bir sözcük kullandı. Paton bu sözcüğü kullanmaya karar verdi.² İman bütün ağırlığınızı İsa Mesih'e ve O'nun çarmıhta tamamladığı göreve vermek demektir. İsa Mesih bizim bütün yanlışlarımızı kendi üzerine aldı. Mesih'in kurban olarak ölümü, Eski Antlaşma'daki Yeşaya kitabında bildirilmişti. İsa Mesih dünyaya gelmeden beş yüzyıl kadar önce Yeşaya peygamber, "Acı çeken Kulun" bizim için neler yapacağını görmüş ve şöyle demişti: **"Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi"** (Yeşaya 53:6).

Yeşaya peygamber, Tanrı'nın Sözü'nü ileterek hepimizin yoldan saptığını söyledi. Başka bir yerde, suçlarımızın bizi Tanrı'dan ayırdığını belirtti (Yeşaya 59:2). Tanrı'nın bize uzak görünmesinin nedenlerinden biri, bu suçluluktur. Tanrı'yla aramıza engel koyan, O'nun sevgisini tatmaktan bizi alıkoyan budur.

Öte yandan İsa Mesih'in hiçbir kusuru yoktu. O günahsız bir hayat sürmüştü. O'nunla Babası arasında hiçbir engel yoktu. Tanrı çarmıhta bizim suçlarımızı İsa Mesih'e yükledi (**"Rab hepimizin cezasını O'na yükledi"**). Bu nedenle İsa Mesih, çarmıhta **"Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye bağırdı (Markos 15:34)**. O anda İsa, bütün dünyanın günahını kendisi yüklenmişti. Bizim günahlarımızı kaldırmak için kurban olan Tanrı Kuzusu O'dur.

İsa Mesih'in bizim yerimize ölmesi, O'nun bizim için yaptıklarını kabul eden herkesin, Tanrı'yla arasındaki engelin kalkmasını mümkün kılar. Bunun sonucunda, Tanrı'nın affından emin olabiliriz. İsa Mesih'in çarmıhta bizim yerimize ölmesine iman edip güvendiğimiz zaman suçumuz kaldırılır. Bir daha asla mahkum olmayacağımızdan emin olabiliriz. Elçi Pavlus'un dediği gibi, **"Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur"** (Romalılar 8:1). Kutsal Kitap'ın bize bu gerçekleri açıklaması, sonsuz yaşama kavuştuğumuzdan emin olmamızın diğer gerekçesidir: İsa Mesih çarmıhta bizim uğrumuza canını vererek günah borcumuzu ödemiştir.

İlişkilerimiz

Karakterimizde değişiklikler olduğu gibi, hem Tanrı'yla hem de diğer insanlarla aramızdaki ilişkilerde de değişiklikler olur. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'a yeni bir sevgi duyarız. Örneğin, "İsa Mesih'in" adını duymak bizde değişik bir duygusal etki yaratır. Hristiyan olmadan önce radyoda ya da televizyonda birisi İsa'dan söz etmeye başlasa, onu hemen kapatırdım. İsa Mesih'e iman ettikten sonra ise O'na karşı tutumum değiştiği için artık sesini açıyorum. Hristiyanlığa yönelik bu ilgim, yüreğimin değiştiğini ve yenilendiğini gösteriyor.

İnsanlara yönelik tutumumuz da değişir. Yeni Hristiyanlar bana sık sık sokaktaki ve otobüsteki insanların yüzlerine artık dikkat ettiklerini söylüyorlar. İsa Mesih'i kabul etmeden önce insanlara pek az ilgi gösteriyorlarmış ama artık üzgün ve şaşkın görünen kişilere ilgi gösteriyorlar. Hristiyan yaşamımın ilk günlerindeki çok sayıda değişiklikten biri, diğer Hristiyanlara yönelik tutumumdur. Ben gerçeği aradığım bir dönemde Amerika'da Hristiyan oldum. Ergen yıllarımda uyuşturucuyla iç içeydim ama yüreğim geleceğim hakkında huzursuz ve korkuluydu. Müjde'yi işitip hayatımı İsa Mesih'e teslim ettiğim zaman Kutsal Kitap'a iman eden bir kiliseye katılmam gerektiğini söylediler. 16.000 kişilik kasabamda böyle bir kilise olup olmadığını bilmiyordum. On altı yaşımdayken, kasabamdaki bir kiliseye saldırarak Kutsal Kitap ayet panosunu boyayla karartmıştım. Şehirde alışveriş yapan insanların okuması için o panoya ayetler yazılırdı. Ben de beş yaşımdayken annemin ölümünden ötürü Tanrı'yı suçluyordum. İşte Tanrı beni, gençliğimde saldırdığım o kiliseye yönlendirdi. Kilisede "havalı takılan" hippie kılıklı arkadaşlar yoktu ama bana yüreklerini açan sıcakkanlı insanlarla tanıştım. Benim gibi uzun saçlı değillerdi ama bendeki Kutsal Ruh onlarda da vardı. Bu yüzden İsa Mesih'e dayalı sohbetlerden keyif alıyordum. Kısa süre içinde Hristiyanlarla, daha önce mümkün olmadığını düşündüğüm derin dostluklar kurdum.

İkinci olarak, hayatlarımızda gördüğümüz değişikliklerin yanı sıra Kutsal Ruh iç varlığımızda Tanrı'yı yaşamamızı sağlar. Yüreğimizde Tanrı'nın çocukları olduğumuza dair derin, kişisel bir kanaat oluşturur.

Çünkü sizi yeniden korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız, oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla, "Abba, Baba!" diye seslenirsiniz. Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. (Romalılar 8:15, 16).

İç dünyamızdaki kanaat deneyimi, kişiden kişiye değişir. Bazı insanlar Kutsal Ruh'un içsel tanıklığının daha az farkındadırlar ama diğerleri Kutsal Ruh'un etkisini daha belirgin bir şekilde hissederler. Bir kişi kendisini Tanrı'ya tümüyle teslim ettiği zaman Kutsal Ruh'un tanıklığı güçlü olur. Bunun pek farkında olmayan insanlar da Kutsal Ruh'a sahiptirler ama Kutsal Ruh onların hayatının her alanına sahip değildir. Siz kendinizi Tanrı'nın Sözündeki vaatlerle ne kadar doldurursanız, bu sevgi ilişkisi o kadar güçlü olacaktır. Kendinizi Mesih'in ellerine ne kadar çok teslim ederseniz, Ruh'un tanıklığı o kadar büyük olacaktır.

Ben İsa Mesih'e iman ettikten sonra, ticari balıkçılık yapmak amacıyla Amerika'dan döndüm ve babamın teknesinde onunla birlikte çalışmaya başladım. Yüreğim Tanrı'nın sevgisiyle ve bunun farkındalığıyla dolup taşıyordu. Bu o kadar güçlü bir duyguydu ki babama, onu sevdiğimi söylemem için Kutsal Ruh'un beni zorladığını hissettim. İngilizlerin ve özellikle benim ailemin kafa yapısını anlamanız gerekir. "Seni seviyorum" sözlerini ailemde hiç kimseden duymamıştım. Ama o anda, belki de kuşaklar boyunca devam eden bu geleneğin bozulması gerektiğini hissediyordum. Titreyerek ve kekeleyerek babama, "Seni gerçekten seviyorum, baba" dedim.

Daha sonra, bir zafer kazanmış olduğumu fark ettim. İç dünyamdaki hisleri dile getirmiştim. Babam beklediğim gibi bir tepki göstermediği halde beni sevdiğini biliyordum. Bundan emindim ve esas önemli olan şey buydu. Tanrı'nın bize olan sevgisi, biz ne yaparsak yapalım, asla değişmeyecektir. O'nun sevgisinden eminim ve sizin de emin olmanız gerekir. Tanrı'nın farkındalığı, Kutsal Ruh'un tanıklığıdır. Siz O'na aitsiniz ve O size aittir – bu güvenceye sırtınızı yaslayabilirsiniz.

Carl Tuttle parçalanmış bir aileden gelen Amerikalı bir pastördü. Babasının suiistimaline maruz kalarak sefil bir çocukluk geçirmişti. Carl Hristiyan olduktan bir süre sonra, Tanrı'nın sesini işitmeye özlem duydu. Bütün gün dikkati dağılmadan kendini duaya verebileceği kırsal bir alana çekildi. Orada dua etmeye başladı ama on beş dakika sonra sonra bir yere varamadığını hissetti. Hüsrana ve

umutsuzluğa kapılarak evine döndü. İki aylık bebeği Zachary’i görmek için üst kata çıktı. Bebeği kucağına aldığı zaman içinde ona karşı inanılmaz bir sevgiyle dolduğunu hissetti. Ağlayarak onunla konuşmaya başladı. “Zachary” dedi, “Seni seviyorum. Seni bütün kalbimle seviyorum. Bu hayatta ne olursa olsun, sana asla zarar vermeyeceğim. Sana hep kol kanat gereceğim. Daima senin baban olacağım. Daima senin dostun olacağım. Seni hep gözetip kollayacağım, senin bütün ihtiyaçlarını karşılayacağım. Hangi günahları işlersen işle, ne yaparsan yap, Tanrı’dan ya da benden ne kadar uzaklaşırsan uzaklaş, bu hep böyle olacak.” O anda Carl, kendisinin Tanrı’nın kollarında olduğunu ve Tanrı’nın da aynı şeyleri kendisine söylediğini hissetti. “Carl, sen benim oğlumsun ve seni seviyorum. Ne yaparsan yap, nereye gidersen git, seni daima kollayıp gözeteceğim. Senin ihtiyaçlarını her zaman karşılayacağım ve sana daima yön vereceğim.”

Kutsal Ruh, Carl’ın Tanrı’nın çocuğu olduğuna dair onun ruhunda tanıklık ediyordu (Romalılar 8:16). Tanrı’yla doğru ilişkimiz olduğuna dair bu içsel bilgi, Tanrı tarafından bağışlandığımıza ve sonsuz yaşama sahip olduğuma dair üçüncü kanıttır. Tanrı’nın Ruhunun karakterimizde, ilişkilerimizde yarattığı değişiklikler nesnel kanıtlardır. Tanrı’nın çocuğu olduğumuza dair derin içsel kanaat ise öznel kanıttır.

Bu çalışmada yer verdiğim birçok düşünce, Nicky Gumbel’in Alfa Kurs’undan alınmıştır. Kingsway Publishers tarafından basılan Questions of Life (Hayat Soruları) isimli kitabını tavsiye ederim

Keith Thomas tarafından uyarlanmıştır.

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com

[1] C.S. Lewis, The Last Battle, Harper Collins tarafından basıldı, 1956.

[2] <https://www.amazon.com/John-G-Paton-Autobiography-Missionary/dp/1848712766>